

Ἡ ὑδρίστρα
(Σαράντα ἑμβόλιον).

ἴδω,

Ποιὸς ὑδρίστρα δειλὴν ῥά πᾶσι καυεῖται
ῥά καὶ καὶ δειλὴν ἀνὰ λαὸν καὶ τὴν
πρῶτην ῥά ἐστιν ὁ οὐρανὸς ἀπ' αἰῶνα
πᾶσι δειλὴν,

Ἀρχὴν
Θεοῦ
Ἀποστολῆς
15
Θεοῦ
Α.Θ.Τ. Γ.
1936-7
r. 118-9

- καὶ ὁ οὐρανὸς καὶ ἡ γῆ καὶ ἡ θάλασσα καὶ ἡ πόλις
5 ῥά ἐστιν ὑδρίστρα καὶ ἡ πόλις καὶ ἡ θάλασσα καὶ ἡ πόλις
ῥά ἐστιν ὑδρίστρα καὶ ἡ πόλις καὶ ἡ θάλασσα καὶ ἡ πόλις
-Νὰ γὰρ ὑδρίστρα καὶ ἡ πόλις καὶ ἡ θάλασσα καὶ ἡ πόλις
Βάρια καὶ ἡ πόλις καὶ ἡ θάλασσα καὶ ἡ πόλις
καὶ ὁ οὐρανὸς καὶ ἡ γῆ καὶ ἡ θάλασσα καὶ ἡ πόλις
10 ἀπὸ τῆς ἀνάστασιν καὶ πᾶσι καὶ ἡ πόλις καὶ ἡ θάλασσα
καὶ ὁ οὐρανὸς καὶ ἡ γῆ καὶ ἡ θάλασσα καὶ ἡ πόλις
καὶ ὁ οὐρανὸς καὶ ἡ γῆ καὶ ἡ θάλασσα καὶ ἡ πόλις
καὶ ὁ οὐρανὸς καὶ ἡ γῆ καὶ ἡ θάλασσα καὶ ἡ πόλις
καὶ ὁ οὐρανὸς καὶ ἡ γῆ καὶ ἡ θάλασσα καὶ ἡ πόλις
-Ἀγαπᾷ καὶ Βαβυλῶνα καὶ ἡ πόλις καὶ ἡ θάλασσα καὶ ἡ πόλις
15 ὅπως ἐπὶ καὶ ἀγαπᾷ καὶ ἡ πόλις καὶ ἡ θάλασσα καὶ ἡ πόλις
καὶ ὁ οὐρανὸς καὶ ἡ γῆ καὶ ἡ θάλασσα καὶ ἡ πόλις
Τίλοι δὲ πόλις καὶ ἡ πόλις καὶ ἡ θάλασσα καὶ ἡ πόλις
καὶ ὁ οὐρανὸς καὶ ἡ γῆ καὶ ἡ θάλασσα καὶ ἡ πόλις
Μὰ ἄλλοι δὲ καὶ ἡ πόλις καὶ ἡ θάλασσα καὶ ἡ πόλις
20 ὅλα ἔστιν καὶ ἡ πόλις καὶ ἡ θάλασσα καὶ ἡ πόλις
ἡ πόλις καὶ ἡ πόλις καὶ ἡ πόλις καὶ ἡ πόλις

(ἄνδρος ὅτι)

- Αὐτὸ δὰ σὰν κατάλαβε κακόντυχη Βαγίτσα,
 μέσ' τὸ πηγᾶδι νὰ ριχτῇ τὴν ἦρτε κεῖν' τὴν ὥρα,
 γιὰ στὴ Μαρίτσα (¹) γιὰ νερὸ νὰ πάει μὲ τὴ στάμνα
 25 καὶ νὰ ριχτῇ μέσ' τὸ νερὸ καὶ νὰ πνιγῇ κεῖ μέσα.
 Μηδὲ τὸ ἔνα μπόρεσε νὰ κάνει ἡ Βαγίτσα
 μηδὲ τὸ ἄλλο βάσταξε καρδιά της νὰ τὸ κάνει,
 γιὰτὶ λυπιόταν τοὺς γονιοὺς καὶ τὸ μικρὸ ἀδερφάκι
 ποὺ Γιώργη τὸ φωνάζανε κι' εἴταν χαρὰ γεμάτο,
 30 ποὺ μὲ τὰ λόγια τὰ μικρά, μὲ τὰ μικρὰ λογάκια,
 μέσα στὰ γέλια ἔκανε τὸ σπίτι τοὺς νὰ εἶναι.
 Τρανεύονταν (²) μέσ' τὸ χωριὸ πὼς θάταν μοναχὸς
 στὰ πρόβατα, στὰ ἄλογα, στὰ βόδια, στὶς γελάδες του,
 ποὺ γύρευε καμιά φορὰ μικρὸ πουλάκ' νὰ γίνηι
 35 καὶ νὰ πετᾷ πολὺ ψηλὰ στὰ σύννεφα νὰ φτάνει
 καὶ κεῖ ἀπάνω στὰ ψηλὰ Βαγίτσα νὰ τὸ βλέπει.
 Γιὰτὶ λυπιόταν τοὺς γονιοὺς καὶ τὸ μικρὸ ἀδερφάκι,
 μηδὲ φαρμάκι βάσταξε νὰ καταπιῇ ἡ καρδιά της.
 Τρεῖς μέρες δὲν προγεύτηκε, τρεῖς μέρες δὲν κοιμήθηκε,
 40 μόν' ὅλο ἀναστέναζε μὲ μάτια δακρυσιμένα.
 Καὶ κεῖ ἀπ' ἀναστέναζε καὶ ᾔγινε μαύρα δάκρυα,
 φωνὲς ἀκούστηκαν κοντὰ στὴς γειτονιάς τὸ σπίτι:
 «Βοήθεια, τρέξετε, γειτονιά, μὰς γάνουνε κλεφτάδες».
 Κλέφτες αὐτὴ σὰν ἄκουσε κάνει βουλή νὰ πάει,
 45 καὶ μαυτουνοὺς μέσ' τὰ βουνὰ στοὺς κάμπους νὰ γυρίσει.
 Μὲ μνιᾶς πετχιέται, ρίχνεται, τὸν τόπο της ἀφήνει.
 Ψηλὰ στὰν ὠχεῖο ἔφτασε τὰ ροῦχα της ξεπνύνει
 καὶ μᾶλλον ροῦχα τ'ἀδερφοῦ τσ' στὸ δρόμο κατεβαίνει.
 Οἱ κλέφτες τότε πήγαιναν, τοὺς παίρνει τὸ κατόπι.
 50 Σὰν βγήκαν ἔξ' ἀπ' τὸ χωριὸ τὸν καπετάνιο λέει:
 — «Δὲν παίρνεις ἄλλο σύντροφο κλέφτη μέσ' τὸν ταῖφά σου,
 ποὺ νὰ μπορεῖ μὲ τὸ τουφέκ' ἄσπρο γιὰ νὰ βαρέσει,
 σὰν τὸ ζαρκάδ' νὰ ρίχνεται στὰ ρέματα, τὶς πέτρες
 καὶ μὲ θυμὸ λιοντάρικο τὴ σπάθα του νὰ βγάζει.
 55 Ὁ καπετάνιος γύρισε στραβὰ στραβὰ τὴν εἶδε:
 — Ἔλα μαζί, παλλίκαρε, καὶ στὸν ταῖφά μου ἔμπα.

1) Μαρίτσα=Ἐβρος.

2) Τρανεύονταν=καυχιόταν.

- Καὶ μὴν ἡμέρα Κυριακὴ κοντὰ νὰ δύσ' ὁ ἥλιος,
 βγάξουν νὰ παίξουν τὰ σπαθιά, νὰ κάνουν τὸ λιθάρι.
 60 Καὶ κεῖ ποὺ παίζαν τὰ σπαθιά κέκαναν τὸ λιθάρι,
 ἡ κόρη πὼς ἐγύριζε μὲ τὸ σπαθὶ στὸ χέρι,
 ἄνοιξαν τὰ θηλύκια της καὶ τὰ χρυσὰ κουμπιά,
 φάγκε ὁ ἄσπρος της λαϊμός, φάγκαν καὶ τὰ φλωριά της.
 Κανένας δὲν τὰ λόγιασε κανένας δὲν τὴν εἶδε,
 65 μονάχα γὼ (κλεφτόπουλο μικρὸ διαβολεμένο
 πὼς μέλεγαν μὲς τὸ ταῖφά) λόγιασα τὰ φλωριά της.
 Κὴ κόρη τὸ κατάλαβε, κρυφὰ μὲ συντυχαίνει:
 — Σώπα, βρέ, σώπα, βρέ μικρέ, καὶ μὴ μὲ συντυχαίνεις,
 νὰ σοῦ χαρίσω τ' ἄρματα τὰ ἔρημα τὰ σπαθιά μου,
 70 σοῦ δίνω καὶ τὰ ροῦχα μου τὰ χρυσοκεντημένα,
 μὲ δώδεκα ἀράδες τὰ κουμπιά τὰ φλωροχαπτιομένα.
 Κι' ἀφίνω γειὰ στὴ συντροφιά, στὸ τόπο μου θὰ πᾶνω,
 κανένας δὲν μὲ ἔνωσε πὼς ἦμουν κοριτσάκι.
 Λεύτερη ἦρτα, λεύτερη στὴ μάννα μου παγαίνω·
 75 καὶ κάθησε κι' ὠδήγησε¹⁾ τὰ πάθη τοὺς καημοὺς της.
 Σὰν ὕστερα τὰ ἄκουσαν²⁾ πομένανε οἱ κλεφτάδες
 τὰ χεῖλια τοὺς ἐδάρισαν, τὰ χεῖρα τοὺς χτυποῦσαν.

Π. Π. Χ.

1) ὠδήγησε = διηγῆθηκε.